

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

4. AARGANG

REDAKTØR: KAPTAJN H. EWALD

HÆFTE VI

AARSABONNEMENT 3 KR.

UDGIVER: MARINEFORENINGEN
EKSPEDITION: FORENINGENS KONTOR
MØNTERGADE 22, MEZZANINEN, TELEFON: BYEN 3448
ANNONCEEKSPEDITIONER: THIESENSVEJ 10 KORSØR
HANS TAUSENSGADE 14 ODENSE

ENKELTE NUMRE 25 ØRE

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

VED E. W. MARSTON, VALDEMAR SCHOU OG AXEL JUEL

MARINEFORENINGENS KONTOR

er i Maanederne Juli og August lukket om Lørdagen og Mandag Formiddag til
Kl. 12 Middag.

MARINEFORENINGEN

fortsætter Sommersæsonens Medlemsmøder i Carlsberg Pavil-
lonen, Strandvejen ved Viadukten (Helgoland) paa følg. Dage:

Onsdag d. 8. August, Onsdag d. 5. Septbr. Kl. 7 Eftm.

Smuk Have, Sal, Skydebane, Keglebane og Billard. Ifølge
Aftale med Værten serveres Aftensbord, iberegnet Øl og Kaffe,
til en Pris af Kr. 2.25 pr. Kuvert.

TALRIGT MØDE FORVENTES

AALBORG-KREDSEN

Da Krydseren »Hejmdal« og Skonnerten »Ingolf« paa deres Som-
mertogt ankom til Aalborg, blev Marineforeningens Lokalkreds af
Chefen for »Hejmdal«, Kommandør *Kiær*, venligst indbudt til Tors-
dag den 15. Juni at bese Skibene.

Kl. 6 Eftm. nævnte Dag samledes Medlemmerne paa Toldboden
for i Fartøjer at blive sat over til »Hejmdal«.

Her modtoges man af Chefen og Skibets Officerer, der lod blæse
»Klart Skib« og derefter foreviste Skibet i denne Tilstand.

Efter »Klart Skib«s Ophør blev der foretaget Bjergningsøvelse. Alle
Øvelser blev foretaget med Fart og Præcision og vakte hos de for-
henværende Marinere gamle Minder til Live om den Tid, de selv
aftjente deres Værnepligt.

Da Fabrikant *Stuhr* som Foreningens Formand havde udbragt
et Leve for den danske Marine, og Skibets Næstkommanderende
havde takket for Besøget, gik man fra Borde for at aflægge Besøg
i »Ingolf«.

Ogsaa her blev der Foreningen en særdeles elskværdig Mod-
tagelse til Del, og det var med hjemlige Følelser de blandt Med-
lemmerne værende Veteraner fra Helgoland betraadte et Skib, der
i saa meget mindede dem om Skibene fra deres Ungdom.

Efter at den flinke Besætning af Lærlinge havde forevist nogle
smukt og hurtigt udførte Sejlmanøvrer, takkede Fabrikant *Stuhr*
for den venlige Modtagelse, og man udbragte sammen med Besæt-
ningen et Leve for det Flag, vi alle har tjent under og som vajede
lige saa stolt over de gamle Træskibe som over de moderne Pan-

serskibe, og som vi ønsker ogsaa i Fremtiden maa være det Mærke, hvorom danske Marinere kan samles

Efter en hjertelig Afsked med Skibets Næstkommanderende, der paa Besætningsens Vegne takkede for Besøget, gik man fra Borde, glade ved den Overbevisning, at Baandet mellem Marinen og de forhenværende Marinere ikke slappes med Aarene, men at man efter som Aarene gaar, mere og mere føler, at Marinen har en Plads i vort Hjerte, og at vi er stolte over i vor Ungdom at have tjent under Dannebrog.

AALBORG-KREDSSEN

Den nystartede Aalborg-Kreds afholdt Tirsdag den 22. Maj paa Kompagnihuset Foredrag for sine Medlemmer med Husstand med Kaptajn *Ewald* som Taler. Emne: Verdenskrigen til Søs

Foreningen havde indbudt samtlige lokale, nationale Foreninger til at overvære Foredraget, og da Fabrikant *Im. Stuhr* som Formand havde budt Velkommen og gav Ordet til Foredragsholderen, kunde denne da ogsaa se ud over en talrig Forsamling, der med største Interesse fulgte det glimrende Foredrag om Verdenskrigens Begivenheder til Søs.

Efter Foredraget samlede Foreningens Medlemmer i en i samme Ejendom beliggende mindre Festsal, der i Dagens Anledning var udstyret med Bestiklukaf, Kommandobro og tilhørende Rat, Bagbords- og Styrbords-Lanterner og Redningsbøjer m. m. — En i Salen anbragt Mast gav i Forbindelse med foranstaaende de gamle Marinere en Fornemmelse af, at de atter befandt sig paa de gynnende Vover. Æren for dette smukke Arrangement havde Foreningens Næstformand, Brofoged *Hjorth*, der da ogsaa fik sig et Hurra for det store Arbejde, han her havde nedlagt for at skabe en hyggelig Ramme om det kammeratlige Samvær.

Efter at en i denne Anledning forfattet Sang var afsunget, talte Formanden, Fabrikant *Im. Stuhr*, smukt og gribende for »Dannebrog« og sluttede med at overrække Foreningen et Flag, som han ønskede maatte være det Mærke, hvorom alle vi forhenværende Marinere kunde samles. — Da Flaget var gaaet til Tops paa den rejste Mast og under de behørigte Ceremonier, blev Ordet givet frit, og Talerne fulgte Slag i Slag

At Formanden modtog en hjertelig Tak og et velfortjent Hurra for den smukke Gave, noteres kun for Fuldstændighedens Skyld.

Foreningen lod derefter servere Punch for Medlemmerne, og snart var Humøret saa højt, at Skibssergenten næppe havde Mynlighed til at tøjle det

Den fornøjelige og hyggelige Aften sluttede ved 6 Glas paa Førstevagten af den gode Grund, at det elektriske Lys ved kommunal Forordning bliver slukket paa dette Tidspunkt, og man skiltes med den Overbevisning at have tilbragt nogle af de Timer, der skaber Kammeratskabsfølelse og Sammenhold, naar det kniber.

H. J.

EBELTOFT-KREDSSEN

foretog Søndagen den 3. Juni trods det blæsende Vejr en vellykket Fisketur i 3 Motorbaade og 1 Lystkutter til under Dragsmur (det berømte historiske Voldsted mellem Mols og Helgenæs), hvor der spistes Frokost i Baadene af medbragte Madkurve.

Egentlig skulde Fisketuren have gaaet til Hjelm eller Fuglso, men Bestemmelsesstedet maatte forandres denne Gang paa Grund af Vejret. Kredsens vil en af de næste Søndage arrangere en Fisketur til Hjelm under roligt Vejrforhold, saa at de Medlemmer, der denne Gang var forhindrede eller paa Grund af det ustadige Vejr undlod at deltage, kan faa Lejlighed til at deltage.

FRA VALKYRIENS TOGT TIL ØSTASIEN

1899—1900

PAA TOGT MED »VALKYRIEN«

(Fortsat)

Uddrag af en Dagbog
ført om Bord af
»457«

(Meddelt ved H. Hjorth).

Nu er det Jul derhjemme
paa Fædrelandets Kyst,
den Fæst der bedst kan stemme
vort Hjerte let og lyst.
Nu synger Blæsten Salmer
i Skovens nøgne Træer,
mens under Østens Palmer
vi gaar i Solens Skær.

Colombo — Singapore.

^{29/11.} Lettede Kl. 6 og stod til Søs. Vejret var smukt, og en frisk N.O. Brise gjorde os yderligere Livet behageligt ovenpaa Adens lumre Luft. Tøjfeterssyn, senere Foredrag af Pastor *Nyholm* om Arabien og Araberne.

^{30/11.} Straks i Morges blæstes der »Klart Skib«, og i utrolig kort Tid var hver Mand paa sin Plads, Ammunitionen ved Skytset og alt rede til Kamp. Under Rengøringen om Morgenen hersker der i Grunden et syndigt Halløj. Faarene bræger, Hanerne galler, og Hunden gøer; med lidt Fantasi kan man godt tro sig hensat paa Bondelandet — dog mangler Køerne ganske vist. De har forlængst maattet strække Hals. Vask af Overtrækstøj i saa lille et Kvantum Vand, at Tøjet næppe blev vaadt. Vasken blev da ogsaa derefter.

^{1/12.} Strøg vore Stænger; en let Manøvre, da de er indrettede til at løbe ned i Undermasterne. Tyve af vore Lam maatte af med Livet, saa der er Udsigt til Lammesteg. Fik Sodavand for første Gang, en Flaske pr. Mand. Jeg fik mig en ganske storartet Middagslur i Skyggen af »Otte-

tommeren«. Det er herligt, at man saaledes i December Maaned kan sove ude i en behagelig Varme og med en dejlig blaa Himmel over sig. Det er ogsaa vor bedste Tid, denne Middagshvile; alle, der kan, benytter sig af den, og overalt ser man kun soyende Mennesker, henslængte i alle mulige Stillinger. Efter The samlede vi agter og sang et Par Sange, hvorpaa Præsten læste nogle Uddrag af Breve fra en ung Officer til sin Moder, omhandlende hans Deltagelse i Krigen, indtil han fandt Helledøden ved Fredericia. En smuk og gribende Oplæsning, der rørte os alle dybt. Haaber, Præsten snart vil fortsætte med noget lignende.

^{3/12.} Frisk Kuling af N.O. med en Del Sø. Rengøring, Parade og Gudstjeneste. Til Middag fik vi Lammesteg og Koldskaal; dette sidste laves af Rødvin, Rom, Sukker, Is og Beskøjter. Det smagte godt og svaledet herligt. Kandidat *Svedstrup* holdt i Eftermiddags et udmærket Foredrag om Ceylon. Chefen og alle Officererne overværede Foredraget og kvitterede med livligt Bifald, da Kandidaten sluttede. Sang, Musik og Dans paa Fordækket lige til Kl. 9.

^{4/12.} Gymnastik, senere Tøjkask, men denne Gang med rigeligt Vand. Haaber, mit Tøj er blevet rent, da jeg sætter en Ære i at møde med det smukt og hvidt. Nede for at hjælpe Underlægen med at tappe Sodavand. Der faldt selvfølgelig rigeligt af til os. Femten Lam lod Livet, og den staaer stadig paa flere forskellige, mere eller mindre vellykkede, Variationer af Lammekød. Saa Sydkorset for første Gang. Trods heftige Regnbyger Dans paa Dækket, hvor Araberne optraadte, assisteret af vor Spasmager, Bødkeren, der ved sine fortvivlede Forsøg paa at efterligne disse vakte vild Munterhed. Natten var frygtelig lummer. 26° paa Banjerne, og badet i Sved kæmpede man forgæves for at faa lidt Søvn. Intet Under, at man føler sig lidt sløj om Morgenen.

⁶/₁₂. Var slet ikke til Køjs i Nat, da Varmen har uudholdelig. Ganske vist har vi faaet Lov at sprede os lidt mere paa Banjerne, naar vi hænger Køjerne op, men lige meget hjælper det. At man ikke bruger de elektriske Blæsere eller lukker alle Lugerne op og anbringer nogle Kulsejl, forstaar jeg ikke. Pastor Nyholm var nede i en af Kulkasserne for at prøve, hvorledes det i denne Varme gaar til i de nedre Regioner. Han var sort som en Neger, da han kom op derfra, og gentager næppe Besøget. Paa Førstevagten fik vi et Fyr i Sigte, beliggende paa en af Lakediverne, den lange Række af Smaaoer lige Vest for Forindien. Kl. 12 ændredes Kursen mere sydligt mod Cap Comorin, Forindiens sydligste Punkt.

⁷/₁₂. Søen er blank som et Spejl og Varmen trykkende. Jeg beklager vore Fyrbødere og de stakkels Arabere, der maa arbejde i Kulbunkerne, hvor Temperaturen, ca. 45°, giver dem en lille Forsmag paa den gloende Ovn. Præsten holdt Foredrag om Cykloner, der jo ikke sjældent raser i disse Egne. Meget interessant. Alle her om Bord er sikket glade over, at vi har Hr. Pastor Nyholm med paa Togtet; hans Moder og Foredrag er altid en behagelig Afveksling i vor daglige, lidt ensformige Tilværelse.

⁸/₁₂. Frisk Kuling. Venter at naa Colombo i Aften. Fik Fiskeboller til Middag. De er just ikke min Livret, men saa er der heldigvis andre, der sætter Pris paa dem. Overkonstabel H. konsumerede 36, siger og skriver seks og tredive; min gode Ven 59 naaede dog kun til 30. Gud ved, hvor de gør af dem? Velbekomme. Kl. 6 fik vi et Bunkfyrt i Sigte og gjorde klar til at gaa i Havn. Lidt senere saa vi Lysene inde fra Byen, men trods Afbrænding af Blaalyk kom der ingen Lods, og Kl. 8 ankrede vi paa 18 Favne Vand. Det var imidlertid begyndt at blæse op, og da Chefen derfor gerne vilde i Havn, lod han aflyse et Kanonskud. Det hjalp. Kl. 9 kom Lodsdamperen, hvorpaa vi straks lettede og gik ind i Havnen, hvor Ankeret faldt Kl. godt 10. Det blev sent, inden vi fik Køjerne, hvorfor Udpurgingen næste Morgen udsattes en Time.

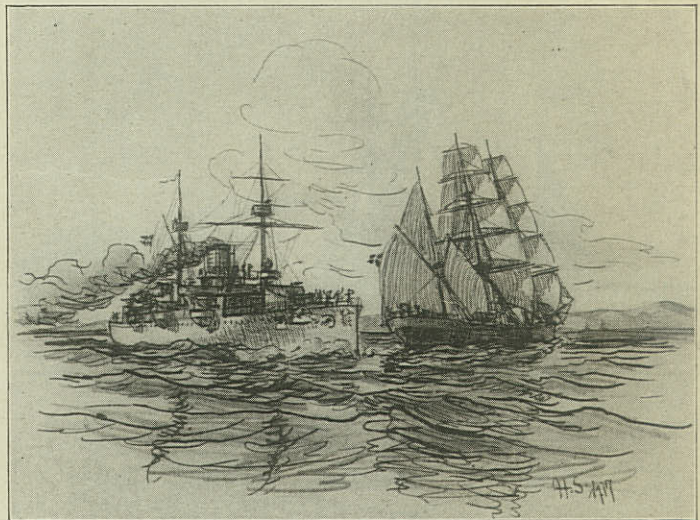
⁹/₁₂. Udsætning af midtskibs Fartøjer. Stor Rengøring. Colombos Havn er ganske fortrinlig og dannes af en stor Bugt, der mod N.V. beskyttes af en mægtig Stendæmning. Her ligger baade engelske, tyske, italienske og japanske Orlogsmænd, samt vor Ven Amerikaneren »Nashville« ikke at forglemme. Den syncs at følge os overalt. Masser af Baade, Pramme og lange, smalle Kanoer med store, firantede Sejl og Udriggere farer frem og tilbage mellem Kajen og Skibene, og overalt hersker der et forbavsende Liv og Røre; man mærker straks, at her er en af Portene til det store og rige Østen. Kadrejerne myldrer om Bord og falbyder de herligste Ting; hvem der forstaar at sjakre lidt, maa her kunne gøre fordelagtige Indkøb, men da vi har det smaat med Mønt, gaar vi mest ind for Cigarer og Frugt, som her er baade billig og god. I Middagstiden lod Chefen en indisk Fakir komme om Bord og give en Forestilling for hele Besætningen. Han lod en Brilleslange danse for os, udførte de mest utrolige Kunststykker og sluttede med, til stor Forbavselse for alle, at lade et lille Træ vokse op af en Dynge Sand paa Dækket og skyde Knopper og Blade ganske som i Virkeligheden. En sjældent interessant og mærkelig Forestilling, skønt alt jo sikkert gik ganske naturligt til. Kaptajn Evers holder Fødselsdag, hvorfor der er Fest agter. Blev, sammen med tre andre, sat til at skrive Sangene af. Vi mangler i Grunden et Trykkeri.

¹⁰/₁₂. Søndag med Parade og Gudstjeneste. Middagen var ekstra god: Oksesteg, Sødssuppe, Koldskaal og Frugt, Rødvin og Vand. Hvem kan vel forlange mere? Kl. 1 gik vi i Land, paaklædte i hvide Benklæder, blaa Skjorter og med Straahat. Vi var nogle Stykker, der slog Følge, og havde en fornøjelig Dag sammen. Efter en interessant Køretur, hver i sin Vogn, de saakaldte »Rickshaws«, med en Indfødt som Hest, samlede vi omsider paa Hotel »London«, hvor vi fik os en solid Aftensmad med Bøf, Spejlæg,

Skinke, isafkølet Øl og Hobro Akvavit. Naada, hvor det smagte!

¹²/₁₂. Chefen og en Del af Officererne er paa Besøg i Candy, Ceylons gamle Hovedstad. Vi andre sled med Kulfyldning og paafølgende Rengøring; en drøj og ubehagelig Dag, yderligere forværret ved Varmen og Kulstøvet, der bredte sig overalt og gjorde det umuligt for os at nyde vor vante Middagshvile. En halv Snes Stykker var i Land paa Kajen for at vaske Solsejl og lign., og da de var ufornuftige nok til at smide Skjorterne, udeblev Følgerne ikke. Solen faldt paa deres nøgne Rygge, og de gaar nu rundt med Huden fuld af Blærer og hylér op, saa snart man rører ved dem. Fik to Pukkelokser om Bord. De vejede tilsammen 1300 Pd. og har kostet 0,14 Øre pr. Pd.

¹⁴/₁₂. Stod til Søs i Morges med Lods om Bord og sejler nu ned langs Ceylons Vestkyst i det skønneste Vejr. Jeg maatte møde i Chefens Kahyt og fik mig en lille Overhaling med Løfte om to Ekstravagter, fordi jeg forleden,

Barkskibet »Thor« af Fano passerer. Tegning af Henning Schiøler.

medens jeg stod Skildvagt paa Fordækket, havde sludret med nogle af mine Kammerater. Naa, det er jo den Slags Ubehageligheder, man maa tage med Anstand. Passerede Dondra Head Fyr, Ceylons Sydspids, henimod Aften og satte Kursen paa Malakka Strædet. Ud paa Natten friskede det op, og ved Tolvtiden maatte vi i Gang med at bjerge Solsejlene, saa at vi ikke kom til Køjs før Kl. 1.

¹⁶/₁₂. Øsende Regn, hvorfor Tøjeftersyn om Læ. En af Pukkelokserne maatte lade Livet. Kødet ser helt godt ud. Bagbords Kulbunker lækker et eller andet Sted, saa at der af og til maa pumpes.

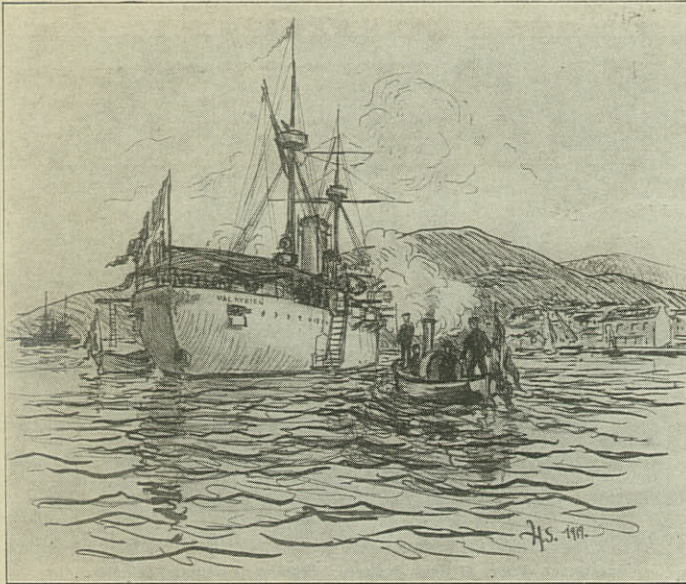
¹⁷/₁₂. Søndag med Parade og Gudstjeneste. Passerede Barkskibet »Thor« af Fano, der kom ned tværs paa os med alle Sejl i Top. Vi gik tæt agten om ham, og den vagthavende Officer prajede over: »Lykkelig Rejse«, som blev besvaret med et »I lige Maade«, medens begge Parter ivrigt vinkede med Huerne. Fik Suppe paa Pukkeloksekødet. Begge Dele var gode nok, men desværre var den Ris, der er indkøbt i Colombo, ikke til at spise. Som køgt var den lyserød og lugtede grimt, hvorfor den maatte vandre over Siden. Standsede Farten og satte en Baad ud for om muligt at finde Lækken i Kulbunkerne, men uden Resultat. Løjtnant Pedersen holdt Foredrag om Singapore. Da en af vore Musikere har faaet en daarlig Mund, fik vi Strygemusik — en behagelig Afveksling.

¹⁸/₁₂. Passerede Øen Great Nicobar, som tidligere har tilhørt Danmark, men opgaves igen, da den trods sin Frugtbarhed er i høj Grad usund. Satte Kursen mod Acheen Head paa Sumatra.

¹⁹/₁₂. Fik Sumatra i Sigte ved Daggry og styrer nu ned i Strædet. Alle Solsejl er satte, og Skibet er som blæst baade inden- og udenbords, men ak, hvorlænge? I Singapore skal der jo igen fyldes Kul. Mødte flere modgaaende

Dampere. Tilbragte Aftenen paa Fordækket nydende den svale, krydrede Luftning, der fra Land førtes ud over Skibet. Sove paa Fordækket maa vi ikke, og ved Titiden søger vi modstrøbende under Dæk, hvor der hersker en saadan Temperatur — 33° R. — at al Søvn er umulig. »Valkyriens« Banjer glemmes sikkert ikke af Deltagerne i dette ellers saa vellykkede Togt.

^{22/12.} Satte Lodsflag i Aftes Kl. 5, men da Mørket faldt paa, og der stadig ingen Lods viste sig, ankrede vi ved Sekstiden og tilbragte en rolig Nat. Straks i Morges kom Lodsens, og efter en herlig Sejlads mellem en Mængde smukke Øer fortøjede vi Kl. 8 ved et Værft nedenfor Byen for at fylde Kul. En Mængde grimme, lasede kinesiske Kulier myldrede om Bord, og inden længe var Kulfyldningen i Gang. De næsten nøgne Kinesere arbejdede godt, og lidt efter Middag havde vi faaet c. 1000 Tons om Bord. Kullene var heldigvis fugtige og lavede ikke noget videre

Guvernøren kommer om Bord. Tegning af Henning Schiøler.

Svineri. Baade paa Kajen og langs Siden var der fuldt op af Handlende, som under et øredøvende Spektakel falbød deres Varer, medens nogle smaa nøgne, allerkæreste Malayunger udførte de utroligste Kunster i Vandet, blot man smed et lille Pengestykke ud til dem. Der kom en mægtig Post om Bord, og jeg fik da endelig Brev fra Hjemmet. Direktør Andersen m. fl. aflagde Visit om Bord. Direktøren bliver vist hos os, da »Annam« forlængst er gaaet videre til Wladiwostok. Efter en let Rengøring dampede vi op til Byen, og Kl. 6 faldt Ankeret paa 15 Favne Vand. Om Styrbord har vi en tysk Krydser, om Bagbord en engelsk og ret agter vor Ven, Amerikaneren »Nashville«. Forude ligger der en japansk Krydser, saa vi er godt anbragt og kan vente Salut og Visit en gros.

^{23/12.} Fik en Del Proviant om Bord, hvoriblandt tre røde Pukkelokser. Kl. 8 afgav vi Salut paa 21 Skud for det engelske Flag, og da Guvernøren senere kom om Bord, fik han 13 Skud. Dronningens Kvarter var i Land fra Morgenstunden; der manglede 3 Mand, da de igen mødte. Dumt af Folk ikke at passe Tiden. Kl. 2 slap Kongens Kvarter i Land, og jeg tilbragte sammen med flere Kammerater en dejlig og uforglemmelig Eftermiddag, idet vi kørte rundt og besaa alle Herlighederne. Singapore er en stor By, vistnok med c. 200,000 Indbyggere, af hvilke dog kun forholdsvis faa er Evropæere. Den evropæiske Del af Byen er smuk, med flotte Bygninger, smukke Parker og en dejlig botanisk Have, hvorimod de indfødtes Bydel langt fra er tiltrækkende. Vore Kuske — eller maaske rettere Heste, thi de trak jo selv Vognen — var utrættelige, og for 40 Cent i Timen slæbte de rundt med os, Gade op og Gade ned, uden at ænse Varmen. Vi var inde i flere Butiker, men gjorde kun smaa Indkøb. Til Slut foreslog vore

Kuske os under mange Gebærder, at vi skulde aflægge et Besøg i et japansk Thehus for at hilse paa »Geishaerne«, men vor slunkne Pung og den stærkt fremskredne Tid satte en Stopper for slige Udskejelser, og i susende Fart gik det ad Havnen til for at naa om Bord i rette Tid.

^{24/12.} En mægtig Rengøring indledede Julehøjtiden; jeg slap dog for alt det Pjaskeri, idet jeg hele Morgenen maatte deltage i Afskrivningen af en Sang, der skal synges om Juletræet. Ved Ellevetiden indtog vi Frokosten, dejlig Gullasch; tillige fik hver Bakke et Sigtebrød og en Julekage. Senere gik det løs med Skibets Udsmykning, og ved Hjælp af Flag og Grønt omdannedes hele Agterskibet til en mægtig Hal, som, da de mange elektriske Lamper tændtes, straaledede i alle Regnbuens Farver. Foran for den agterste Bro var Juletræet opstillet, et Slags Naaetræ, vi havde hjerget i Land, nu pragtfuldt smykket med de fra Hjemmet medbragte Sager og utallige smaa elektriske Lamper. Rundt om »Ottetommeren« agter var alle Gaverne anbragte paa opstillede Borde.

Saa snart alt var i Orden, klædte vi om i Paradetøj og kløede derefter paa Middagen: Risengrød, Gaasesteg, Koldskaal og Frugt. Maden var god, og Stemningen steg yderligere, da der under Skafningen overrakte hver Mand et lille Splitflag paatrykt »Hilsen fra Hjemmet«, en lige saa smuk som venlig Gave fra Etatsraadinde Gamel. Kl. 6 samledes hele Besætningen om Juletræet, med Chefen og en Del civile Herrer, hvoriblandt Direktørerne Andersen og Hude, Professor Bloch og fl. a., i Spidsen. Vi sang et Par Salmer, Præsten talte og bad en Bøn, hvorpaa Chefen udbragte det sædvanlige »Gud bevare Kongen«, der gentoges af alle, hvorpaa fulgte tre rungende Hurraer. Senere fik Chefen og Prinsesse Marie et rungende Hurra, hvorefter Chefen bad os komme agter for at modtage vore Julegaver.

Under vild Jubel stormede alle agter ud; her stod Næstkommanderende ved en Tombola, i hvilken hver Mand maatte trække et Numer, efter hvilket han fik sin Gave udleveret. Videre gik Turen, forbi Chefen, der egenhændig, med Ønsket om en glad Jul, overrakte hver enkelt en Gave fra Prinsessen og sig selv, en smuk Kopi af det store Billede af »Valkyrien«, der hænger agter i Chefskaytten, i sin Tid egenhændigt malet af hendes kgl. Højhed. Billedet var indrammet i en smuk, glat, forgyldt Ramme, signeret med et »Glædelig Jul fra Marie og Valdemar«, en smuk Gave, der sikkert i Fremtiden vil indtage Hæderspladsen i mange Hjem. Yderligere fik hver et lille Billede af Prinsessen, ligeledes med Navn. Til Slut defilerede vi forbi Kaptajn Evers, der uddelte en net Pibe og et halvt Pund Tobak til hver enkelt, en Gave fra Ø. K.

Inden længe var alle i Gang med at betragte og beundre de mange smukke Gaver, og rundt om hørte man kun glade og taknemmelige Udtalelser om vor høje Chefs og hans Hustrus Elskværdighed. Lidt senere uddeltes der Sherry og Kransekage, atter en Gave fra Etatsraadinde Gamel, og nu steg Lystigheden. Vort Musikkorps var i Færd med at skaffe, men i Hast improviseredes der et helt lille Orkester, bestaaende af Harmonika, Straalerør, Blikdaaser og Kofilnagler, og nu gik Dansen lystig trods Varmen, c. 33° R. Et Optog, bestaaende af to Malajpiger, to Modeherrer og en Policeman, gjorde saa stor Lykke med deres Sang, at de tilsidst maatte agterud og synge for Chefen og hans Gæster. En som indisk Fakir udklædt Helbefaren samlede ligeledes et beundrende Publikum om sig og gav i Fingerfærdighed ikke de virkelige Fakirer meget efter.

Nu kom Chefen paa Dækket med sine Gæster, og alle samledes agter. Her holdtes der en Mængde Taler: for Julen, for Danmark, for Kvinden, for Besætningen og meget mere, og Klokkeren blev næsten 12, inden Chefen bød Godnat, hvorpaa alle rolig søgte Køjerne. En ganske dejlig Julefest, som sikkert aldrig vil gaa Deltagerne af Minde.

(Fortsættes.)

PAA KRYDS MED »KAMPHANEN«

(Fortsat)

Espen Jensen fo'r med knapt en Times Mellemlum op af sin Køje og gik en Ronde paa Dækket. Jens, der laa i Faderens Kahyt, stod tilsidst op. Han gik til Kokken, der ogsaa var paa Benene, og fik sig en Slurk Kaffe og en Beskøjt og gik saa agter, hvor der stod en enlig Mand og stirrede over mod Svenskesiden.

Det var Latinerkarl! Han stod der, skønt han havde Frivagt. Jens syntes, han saa saa alvorlig — saa tiltalende ud — og gav sig i Lag med ham. Begge frøs, begge var første Gang ude. Begge gyste af Fryd og af hemmelig Angst ved at være Faren nær, ved at være med i Æventyret, eller rettere i den æventyrlige Virkelighed.

Latinerkarl fortalte om Engelskmanden, om de onde Dage i 1807, da Britten trak Nathuen ned over Ørerne paa den søvnige Dansker, da Kastellet blev besat og Orlogsskibene ført bort som en Flok Stude. Han talte kammeratligt, næsten ærbødig til Jens, Kaptajnens Søn, og Drøngen glædede sig.

Det gav et Sæt i ham, da der pludselig lød en dyb Stemme bag dem. »Det var Ret, Karlsen«. Jens vendte sig og saa sin Fader gaa forud. Ogsaa Karlsen for sammen ved Lyden, og Samtalen vilde ikke rigtig gaa længer; Latineren blev saa underlig leddeløs, syntes Jens.

Lidt senere kom Frandsen: »Hvad Satan vil Du paa Dækket, Kalle! Er det Viola, Du tænker paa?« Han fløjtede, grinede og stillede sig op ved Rælingen hos dem. Jens hummede sig uvilkaarligt og søgte omsider Køjen igen.

Længe kunde Drengen dog ikke sove den Nat. Saasnart de første svage Striber af Sol sprang ind ad de smaa Kahytsvinduer, dreves han ud af sin Køje. Faderen tog sig paa dette Tidspunkt en »Skraber« og laa snorkende i Køjen med Hænderne foldede over Maven. Drengen trak sagtelig i Klæderne og gik saa hen til Kahytsbordet, for at føle paa sin Faders Kaarde og de to store Pistoler. Idag vilde han bede ham om et Vaaben.

Da han kom op paa Dækket, mødte der ham et pragtfuldt Syn. Ovre paa Svenskesiden af Sundet laa et engelsk Linieskib med Bredsidens vendt mod Kronborg. Og *Kronborg!* Det herlige Slot knejsede bedaarende og impone-rende paa den grønne Pynt. Syd derfor, omkring »Kamphanen«, laa flere andre Kapere — og længere inde ved Skibsbroen vuggede nogle Fragtbaade paa de legende Bølger.

Kanoner Hansen sad paa nogle Sejl ved Stormasten og røg sin Pipe.

»G'morgen, Jens; har Du Lopper i Køjeklæderne, lille Far, siden Du er saa tidlig oppe. Ja, det er en stolt Skude, den Engelskmand derovre. Og Britten har mange af den Slags paa firsindstyve Kanoner og flere Folk ombord end i mangan en dansk Købstad. Jeg har set en god Hoben af dem omkring i Verden.«

»Hvad hedder den«, spurgte Jens.

»Det skal jeg ikke kunne sige. Men hun kunde ligne »Victory«, som engang laa paa Siden af os i Bay false. Det var for en fem Aarstid siden . . . vi laa der med »Arveprinsen« . . . og saa fulgte en Historie. Kanon-Hansen havde meget at fortælle fra sine Rejser, oftest mer end ganske sandt var.

Da Kapt. Jensen kom paa Dækket, stod Sejlmageren Eskildsen og Kanon-Hansen ved Rælingen og talte om de andre Kapere; begge havde været til Kapers før og kendte flere af Baadene. Kapt. Jensen stillede sig noget fra dem, ret op og ned med sin Kikkert for Øjet og sin Pipe i Munden og lod som om han betragtede Engelskmanden, medens han iøvrigt lyttede til.

» — Kutteren om bagbord? Det er »Sværdfisken«,« sagde Eskildsen. »Det er ikke langt fra at være den bedste Sejler, vi har her paa Sjællandskanten, men Kaptajnen er en Knoldesparker. Før Mandskabet faar sat ham udenbords paa en eller anden Maade, faar de aldrig Prisepenge paa Lommen.«

»Saa skulde snarere Kapt. Brastrup paa Jagten der henne ha' Kommandoen. Han er Djævelen splide mig den gæveste Kaperfører, naar lige undtages Wulfsen og Raaber- og saa Fløjelslind, naturlig. Han faar mere ud af den gamle Pram end alle de andre af Fartøjerne her paa Rheden. Han kan snappe en Prise med en Jolle eg en Baadshage. Havde jeg Mønt, tog jeg Aktier i Prammen. Med en Skonnert som denne her skulde han, Brastrup, nok«

— Kapt. Jensen gik hen til Styrmanden og aftalte med ham, at »Kamphanen« skulde lette om Natten og knibe forbi Engelskmanden. Clausen fik Ordre til at melde Afsejlingstiden til Kommandanten paa Kronborg og til den øverstbefalende paa Kanonbaadsflotillen. Og efter at have faaet sig et lille Blund, blev Styrmanden roet til Byen i Baaden, der under Baadsmænd Everdrups Opsigt skulde bringe Grøntsager, Kød og Vand om Bord.

»Kamphanen« blev om Eftermiddagen gjort klar til sit Kryds, — men Baaden udeblev. Ved Femtiden svingede en Kaper om Kronborgpynten og ankrede op i Nærheden af Skonnerten. Den saa ret medtaget ud. Kapt. Jensen præjede den og erfarede til sin Glæde, at det var »Den Dristige« af Frederikshavn, som blev ført af en gammel Skibskammerat af ham. Føreren, Hans Tolleris, meddelte, inden han blev roet ind til Byen, at Kaperen havde faaet en Dravat udfor Skagen og nu skulde repareres.

Hans Tolleris kom en halv Times Tid efter igen ud, men strøg til Kapt. Jensens Forundring op paa Siden af »Kamphanen«.

»Sej, Espen Jensen, tag ind og se til de Døde og Saarede og hent Baaden forinden der gaar Rotter i Grønlangkaalen. Jeg kunde ikke tage den paa Slæb med disse her fordrukne Slyngler. Du maa selv klare dine Grejer. Stød fra, Manne!« Og inden der blev Tid til ny Spørgsmaal, var Hans Tolleris, der øjensynlig ogsaa havde faaet sig et godt Bæger, paa Siden af sit eget Fartøj.

Kapt. Jensen tog Kanoneren og et Par af de flinkeste Folk med sig i Jollen og roede i Hast ind til Skibsbroen. Han fandt hurtigt Skonnertens Baad liggende velbeholden ved Bolværket — og en Tilskuerskare oppe paa Land! I Baaden mellem Grøntsagerne, Vandtønderne og Kødpakkerne tronedede den tykke Svend Hansen, »Knolden«, slap og ligeglåd, sludrende med sig selv, fuld som en Allike.

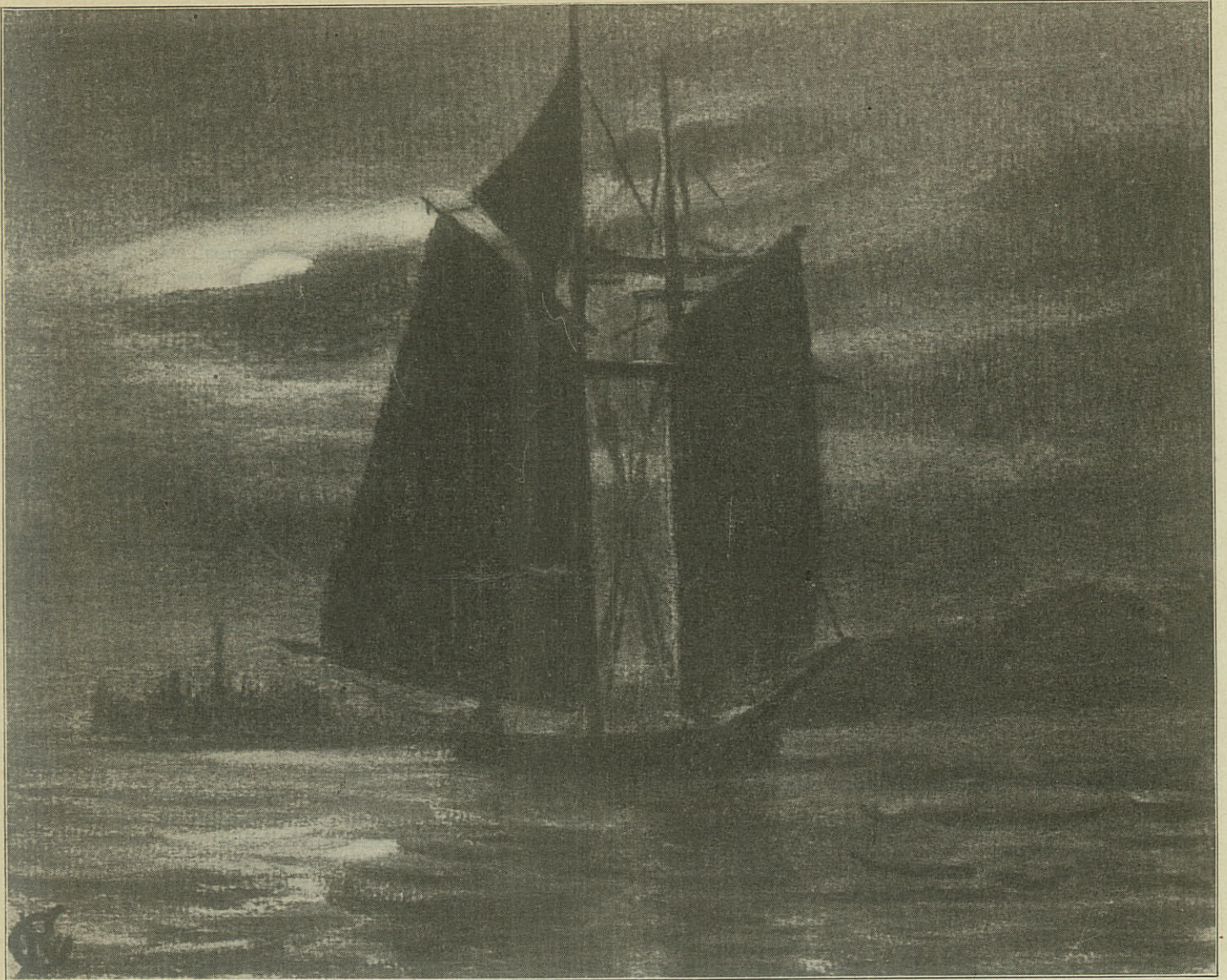
»Billen er kvaset, Kaptajn,« grinede han uden at rejse sig fra sin liggende Stilling. »Der blev ikke meget tilbage af ham, Kaptajn,« føjede han henrykt til. »Det havde han godt af, den Lusepuster . . . ha, ha — ha —.«

Kaptajnen lod Kanon-Hansen og Jan Amager blive ved Baadene og gik i Land med Fynbo-Niels og Skraa-Søren. Han vilde netop til at spørge blandt Tilskuerne, da Mikkel Skovser, temmelig ædru, kom slentrende ud paa Molen.

»Mikkel, hvor er Styrmand Clausen og Baadsmænden?«

»Halløj, naa Baaden er der endnu! Den var jo fin! Fik Lov at gaa en Svinke ind i Byen en Times Tid. Styrmanden? Det ved jeg sgu ikke! — Der er ingen, der har sat mig til at passe paa Styrmanden.«

Mikkel Skovser blev ublidt puffet ned i Jollen, og Kaptajnen gik hen til Artillerivagten og udspurgte en Under-

»Kamphanen« staar om Natten Nord paa i Sundet.

Tegning af Premierløjtnant E. Riis Carstensen.

officer. Jo! Matroserne var gaaet i Land og havde ladet Everdrup tilbage. »Knolden« var snart kommet igen, men den anden, Jungmanden Niels, havde Baadsmanden hentet. Paa Skibsbroen var de kommet op at slaas, og Baadsmanden havde ligget under og var blevet slemt mishandlet. Da Militæret kom til, vilde Jungmanden undløbe, men var faldet i Søen og var blevet fisket op i bevidstløs Tilstand. Matrosen havde Artilleristerne taget sig af og ført til Hovedvagten, og den lille Baadsmand havde man bakset med og søgt at faa Liv i med noget Brændevin. Saa var Styrmanden kommet til, Baadsmanden var blevet lagt paa en Stige og bragt til Hospitalet.

Espen Jensen tog en af Matroserne med og gik op i Byen. Paa Vejen mødte han Styrmand Clausen, der saa temmelig var gaaet fra Koncepterne. Han blev sendt ned til Baadene, efter at have givet Rapport, og Kaptajnen maatte saa til Hovedvagten og Hospitalet for at træffe Aftaler med Hensyn til Folkene.

Først ved Syvtiden var alt klart, og Jollen tog Baaden paa Slæbetov og førte den ud til Skonnerten. To Mands Afgang! Det var ikke de bedste men alligevel. Folkene trak tavse paa Aarerne, og Kaptajnen syntes at tage sig den uventede Hændelse nær.

Ankommen om Bord blev Espen Jensen prajet af Hans Tolleris, der dukkede op i frisk Tilstand bag Rælingen af »Den Dristige«.

»Mangler du Folk, Espen Jensen, saa har jeg et Par

Mand, jeg kan undvære. Jeg lægger op en lille Tid, og Folkene vil jo gerne ud.«

»Tak som byder,« raabte Kapt. Jensen glad. »Har du en Baadsmand og en flink Matros?«

»Lad gaa,« lød Svaret. »Du kan laane halvanden, der gælder for tre.«

Saa gik han og Kapt. Jensen ventede spændt. Ved Midnat skulde han jo under alle Omstændigheder afsted. En halv Times Tid efter saa Besætningen paa »Kamphanen« Jollen blive halet op paa Siden af »Den Dristige«, og et Par bevæbnede Folk gaa i den. En Mand roede dem over, og de entrede om Bord i Skonnerten, hvorpaa Jollen vendte tilbage.

Den første, der kravlede op, var en firskaaren lille Karl, skægget og ilter udseende. Men halt var han. »Fanden i Fænghullet,« mumlede Kaptajnen, da Fyren humpede hen til ham, »det var en slemmer Plimsoller.« Den anden, som kom over Rælingen, var en Kæmpe, hærdebred og skægget som den første, men en brillant Svend at se paa. Han trampede op i Dækket med Pistol og Huggert i Bæltet og et langt Gevær over Skulderen.

»Melder mig om Bord, Hr. Kaptajn,« sagde han med vældig Bas og rettede sig foran Kaptajnen. »Baadsmand Hecht, til Tjeneste! Den lille der er fuldbefaren Rasmus Tingsted af Frederikshavn,« fortsatte han og gav den firskaarne et Dask paa Skulderen.

Ovre fra »Den Dristige« lød der et Raab: »Det er gode

Folk, Jensen, — dem vil du sige mig Tak for. Lykke paa Rejsen!« Det var Tolleris, der for et Øjeblik igen viste sig ved Rælingen.

Og mens Mørket faldt paa gik Kaptajnen og Styrmanden med de ny Folk ned i Kahytten for at faa dem ført paa Rullen.

Ved Midnatstid blev Sejlene hejst paa Skonnerten og Ankeret hevet op, saa vidt muligt uden Støj. Kanon-Hansen havde nogle af de gamle Folk ved Kanonerne — og Skonnerten lettede. Vinden var god. Alle Mand var paa Dækket og under Vaaben. Om nu Uheldet vilde, at Engelskmanden havde sine armerede Barkasser ude?

Det gik glat nok at komme ud fra Rheden, og »Kamphanen« rundede Kronborgpynten uden at der skete det mindste. Mørkt var der som i en Tønde. Paa den danske Side skulde efter Reglementet »alle Lys, som vender imod Stranden og kunne tjene til Mærke for Fjenden« være slukkede, — og det var formodentlig ligesaa paa den svenske Kyst. Paa Størstedelen af Himmelhvælvingen tindrede derimod Stjerne ved Stjerne, mens dog Maanen holdt sig fornemt tilbage bag nogle svære Skyer.

»Lidt Maanelys var ikke af Vejen,« sagde Espen Jensen til Styrmanden.

»Den følger Reglementet,« svarede Clausen.

»Kanske det var bedst at søge rum Sø og holde helt klar af Grundene.«

»Man ved ikke, hvad Morgenstunden kan bringe,« svarede den forsigtige Styrmand.

Bestemmelsen var, at Skonnerten skulde ligge over i Hornbækbugten, og Kapt. Jensen lod det blive derved.

Jens sad og knagfrøs oppe under Storbommen paa Kahyttens Tag. Der var intet at gøre og intet at se. Han tænkte paa Moderen og paa Hjemmet. Faderen gjorde ikke meget af ham herude paa Søen, syntes han; her var han blot Kaptajnen. — Det passede nu ikke saa lige. Faderen sendte Kokken hen til ham med en Spølkum Kaffe!

»Se her, lille Kadet,« sagde Kokken venligt til Drengen, da han rakte ham Drikken. »Her er Mutter med Kaffen; men Kysset kan du spare til hende derhjemme.

Næppe var Kaffen nede, før Faderens Stemme lød: »Saa til Køjs, Jens,« og Jens tøfled ned ad Kahytstrappen og ind i det lille, mørke Rum. Naa, den Gamle tænkte dog lidt paa ham! Det gjorde ham svært godt. Klæderne i en Bunke paa Gulvet, — ikke saa ordentligt som hjemme, og saa famlede han sig op i Køjen.

Drengen faldt straks i Søvn. Han hørte vel, som om det var langt, langt borte, Raslen af Ankerkæden, som gled ud af Klydset, men det var ham fjærnt og ligegyldigt. Han sov en sund Drengs velsignede Søvn.

Ved Daggry vaagnede Jens ved livlig Trampen paa Dækket. Skonnerten lettede. Jens kom i Hast i Klæderne og var et Øjeblik efter paa Dækket. Da havde »Kamphanen« allerede sat Sejl og stod ud fra Kysten. Inde paa Land saa han de smaa Huse i Horbæk badet i gyldent Morgenlys. Om bagbord strakte den høje Kyst af Nakkehoved sig ud i Søen — og om styrbord, langt ude, knejsede Kullens Stenmasser sig om violet, sælsomt formet Bræmme, — et Fantasiland.

Udfør Stævnen det aabne Hav! Det blaa, friske Hav, Porten til Æventyrets uendelige Vidder.

Skonnerten stod ret Nord i for at naa til den Krydseplads, Rhederne havde fastsat, Farvandet Øst og Syd for Samsø.

— »Kamphanen« var næppe kommet ud i rum Sø, før Jan Amager kom spankulerende hen til Jens.

»Ned til sin Fa'r, lille Kadet. Nu skal du lære Sorte-kunsten. Bivlen ligger paa Bordet.«

Jens for ned i Kahytten og fandt sin Fader staaende ved Kahytbordet i Færd med at blande sig en Romtoddy. »Tag den Stol der og sæt Dig, min Dreng; jeg har noget til Dig. Det er en Bog, som jeg selv har haft Gavn af og som hjalp mig til Styrmandseksamen, — endda en mindre Udgave.«

Han rakte Jens, som betuttet takkede og satte sig ved Bordet, en stor Bog, der lignede en Huspostil. Faderen lukkede den op for ham og pegede paa Forsiden, som var prydet med et Kobberstik, visende Kongens Navnetræk og Krone, omgivet af Engle og Skibe, Overflødhedshorn, Ankere og Vimpler i broget Blanding. Det var Navigationsdirektør Lous »Styrmands-Kunst eller saa kaldet *Skat-kammer*, indeholdende en tydelig og med mange Eksempler oplyst Undervisning om, hvad en Styrmand nødvendigst bør forstaae.«

»Læs nu i den hver Dag, min Dreng, en Timestid eller to, og saa taler vi om Sagerne, naar jeg tørner ud. Hver Dag skal ogsaa Sejlmageren og Kanoneren give dig en Lektion.«

Espen Jensen saa stolt til Bogen og til Sønnen, tømte sit Glas og gik til Køjs.

Jens hørte Styrmand Clausen trampe op og ned ad Dækket og Faderen snorke i Køjen — og med dette Akkompagnement begyndte han sin Læsning: »Styrmands-Konsten er en Videnskab, som lærer, hvorledes man skal kunne vide sit paaværende Sted i Søen, og hvorledes man bør indrette sin Seilads, for at komme til sit tilagtede Sted« o. s. v.

(Forts.)

KAY LARSEN

DANEBROG

Vort Flags Oprindelse kan ikke bestemt paavises. Forskellige Versioner og Sagn henlægger denne til lige saa mange forskellige Tidspunkter og Lejligheder.

En gammel Historie skriver omtaler saaledes Danebrog som anvendt allerede i 1147 under Erik Lams Togter mod de vendiske Sørøvere, men den Opfattelse, der har sat sig grundigst fast i Folkets Bevidsthed, er jo som bekendt, at vort Flag vajede første Gang i 1219 over de danske, da de erobrede Estland; Flaget skulde være en Gave fra Paven — eller mulig en her i Landet kirkelig indviet Fane, hvad Korset i det jo ogsaa nok kan tyde paa. Smukkest er dog vel nok Sagnet om, at Danebrog ved bemeldte Lejlighed »faldt ned fra Himlen« over den kæmpende danske Hær og bragte den Sejr over den fjendtlige, hedenske Overmagt; i hvert Fald synes det, som om man er enedes om at

fejre denne Dag, *Valdemarsdagen, Danebrogsdagen*, som den Dag, da vort Flag blev til.

700 Aar er næsten hengaaede siden Kong Valdemars berømte Korstog til Estland; den Gang stod Danmark som baltisk Magt paa Tinden af sin Storhed; rigt og stort var Landet, og det raadede over en Østersøflaade paa op imod 1400 Skibe og en Hær paa 160,000 Mand. Den 24. Juni 1218 var Valdemar Sejrs Søn Valdemar bleven kronet i Slesvig, og mellem de tilstedeværende fornemme Herrer var ogsaa Biskop Albert af Riga, der skildrede Kongen de hedenske Estlænders Grusomheder og opfordrede ham til til at erobre og kristne Landet. Tanken vandt Kong Valdemars Bifald, og næste Aar drog han til Estland og besejrede paa St. Viti og Modesti Dag, den 15. Juni 1219 Estlænderne ved Lydanis. Efter Sagnet faldt saa midt

under Slaget den røde Brog (∞: Ulldug) med det hvide Kors ned fra Himlen og bragte de danske Krigere Sejr. —

I Begyndelsen af det 14. Aarhundrede blev Danebrog Landets anerkendte Rigsflag og vajede som saadant over Hæren; dog har denne i Tidernes Løb ogsaa kæmpet under andre Faner (dog ikke efter 1842); i Flaadens Skibe har det derimod været i *uafbrudt Anvendelse siden Middelalderen*, og det vides at have været Skik i gammel Tid, at Landets Ærkebiskop som et symbolsk Led i Kongehyldingen overrakte den nyvalgte Konge Rigets Banner.

Historieforskere har gjort sig store Anstrengelser for at bringe for Dagen, hvad der blev af det første, det »him-melske« Danebrogflag, det, der bragte Kong Valdemar Sejren ved Lydanis, men uden Held. Man ved saaledes, at Lybækkerne i 1427 erobrede et dansk Rigsflag, der blev op-hængt i Mariekirken i Lybæk, hvor det endnu kan ses; men det er næppe det rette. Det menes ogsaa, at Flaget gik tabt ved Hemmingsted i Ditmarsken Aar 1500, ligesom en Version gaar ud paa, at et Stykke af det »himmelfaldne« Banner har været opbevaret i Slesvig Domkirke og dér skal være smuldret bort. —

Endelig skal det omtales, at da Norge for 100 Aar siden valgte sit eget Flag, blev det Danebrog med en gylden Løve i det øverste Kvadrat nærmest Stangen; Aaret efter

forsvenskedes imidlertid det norske Flag, og senere er det som bekendt atter undergaaet en Forandring.

Danebrogflaget skal være kraprødt. Orlogsflaget har to Splitter; Korsets Bredde er $\frac{1}{7}$ af Flagets Bredde, Firkanterne nærmest Standerliget er Kvadrater, hvis Sider er $\frac{3}{7}$ af Flagets Bredde; Længden af de yderste Firkanter er $\frac{5}{4}$ af de inderste og Længden af Splitterne er $1\frac{1}{2}$ Gang Længden af de yderste Firkanter.

Handelsflaget er uden Split; Maalene er de samme som for Orlogsflaget med Undtagelse af, at de yderste Firkanter ikke er $\frac{5}{4}$ men $1\frac{1}{2}$ Gang Længden af de inderste Firkanter. — Disse Maal anføres, fordi man desværre hyppigt ser de besynderligste Faconer og Farver paa Danebrogflag.

Som nævnt er man nu kommen ind paa at fejre Flagdagen her hjemme; det var oprindelig den dansk-amerikanske Præst *Knud Gjørup*, der udkastede Tanken herom, og Undertegnede forsøgte senere at realisere den ved at faa gjort den 15. Juni til en Slags neutral »Grundlovsdag« for Danske herhjemme og ude. Foreningen »Danmarks-Samfundet« optog saa yderligere Tanken og fejrer hvert Aar Dagen, ligesom Landets Skolebørn efter Dronningens Ønske har fri den Dag som Erstatning for hendes Fødselsdag, den 24. December, der jo falder i Juleferien.

EDWARD SPORE

KAN DU HUSKE?

Da det er Redaktionen bekendt, at mange lader sig afskrække fra at skrive i Blade og Tidsskrifter, fordi der kræves en selvstændig Artikel, der baade skal have Hovede og Hale og være af vægtigt Indhold, har den besluttet at aabne en Rubrik: »Kan Du huske«, hvor Medlemmerne til Glæde for deres Kammerater og uden altfor ængstelige Hensyn til litterære Krav kan fremkomme med smaa Erindringer, saavel fra Orlogs- som Koffardi-Marinen. I Dag aabnes Rubrikken af Helbefaren Nr. 351 fra »Fyn« i 1885.

Illustrationer til Erindringerne er velkomne og behøver ikke absolut at være Kunstværker.

Under en Samtale ved et gemytligt Glas en Aften for nogle Aar siden mellem Helbefaren Nr. 351 og Lægsrullemand Nr. 101 fra »Fyn« i Sommeren 1885 siger pludselig den Helbefarne: »Det var egentlig en ganske morsom Tur den Sommer med »Fyn«; kan Du huske den gamle Baadsmand og hans Klyvergast? Det var en ren Fest at se de to sammen.« »Ja, men kan Du saa huske, at den gamle Baadsmand, ham, der snølede lidt, var Skibmand og havde Tilsyn med Ferskvands-Beholdningen. En Morgenstund var Banjerlugerne taget af, og selvfølgelig falder der en Mand ned gennem en Luge og ligger paa Vandkassen med et stort Hul i Hovedet. Saa kommer den gamle Baadsmand og raaber ned til Staklen: »Ja, der kan Du se Din Djævel, det er Himlens Straf, nu skulde Du selvfølgelig ned og stjæle Vand.« »Ja, men han var nu alligevel ikke saa god som den gamle Kanoner M., vi havde paa Eksercerskibet, han var jo som bekendt ikke Good Templar, saa det kneb undertiden for ham at holde Trit med Tropen, naar vi var paa Marchtur. Imellem Gutterne var der en sølle Stakkel, som heller ikke kunde holde Trit; ham havde Kanoneren kastet sin Kærlighed paa, og efter at have gaaet og tumlet med ham en Tid opdager Kanoneren,

at Synderen havde en Forlovelsesring paa og udbryder saa: »Tror jeg min Salighed ikke, at Bæstet ovenikøbet er forlovet, saadan en Skildpadde, næ, om jeg saa havde 100 Tøse, skulde han ikke faa Lov at røre een af dem.«

»Ja,« siger Matrosen, »de var gode disse gamle Gutter, men kan Du huske, da vi kom om Bord i »Odin« paa Eskadreturen om Efteraaret, der var to Underbaadsmænd, som havde redt sig en Hybel nede i Lasten ovenpaa Øltønderne og Vandkasserne, den ene var Skibmand, og den anden, jeg ved forresten ikke, hvad han bestilte, men hans Kælenavn var saavidt jeg husker »Katten«, og de to Herrer havde faaet en lille Neger »Harry« til Oppasser. Katten var en ren Hund efter Svedskesuppe, og en Dag, da vi havde haft denne Batteriforskrækkelse til Middag, blev Negeren sendt hen til Kokken, for at faa en ekstra Portion med mange Svedsker i. Negeren kom ogsaa med Bakken og knælede ovenfor Lugen og raabte ned til sin høje Chef: »Her er Svedskesuppe.« Svaret udeblev ikke: »Skrub af med Dig, din sorte Slave.« Dette rørte imidlertid ikke Negeren, han prajede endnu en Gang: »Her er Svedskesuppe;« men saa blev Kattens Kontubernal fornærmet, fordi han ikke kunde faa Lov at sove, og raabte op til Negeren: »Hæld det ned i hans Støvler.« Negeren var ikke sen og tømte hele Historien ned i Kattens Støvler, men i samme Øjeblik blev der pebet til Travaljen, som skulde føres af Katten; han fór ud af Køjen og fløj lige i den ene Støvle. Det gik godt, men da han stak Foden i den anden, sprøjtede Svedskesuppen ham lige op i Ansigtet; saa var der jo til Negeren i en god Mening, men han var meget mere durkdreven, han blev om Eftermiddagen syg og bragt ind paa Garnisonssygehus, og vi saa ham aldrig mere. Saavidt jeg ved gik han hjem til et bedre Land.«

Saaledes fortsattes nogle Timer med at opfriske gamle Erindringer og samtidig voksede selvfølgelig Toddernes Antal, og dermed ogsaa Historierne i Kraft.

—POC—

